

स्टोरी १०_५

रेणूचा फोन आल्यानंतर सुभाष विचार करू लागला खरे असेल का हे ? सुशांत असा कसा काय निघून गेला आणि आता परत येतो आहे.इतकी वर्ष त्याला रेणूची,सौरभची आठवण झाली नाही? काय गौडबंगाल आहे हे पाहायला पाहिजे,आणि सुशांत आपल्याघरी येऊ शकत होता हेमा कडे का गेला? सगळेच अनुत्तरीत प्रश्न आहेत.

सुभाष दुसऱ्या दिवशी रेणुकडे गेला. हेमा ने त्याला ते दोन्ही कागद दाखविले अक्षर सुभाषसारखे वाटत होते.हेमाला अजून एक चिठ्ठी मिळाली होती त्यात दुपारी ४ वाजता मी मारुतीच्या मंदिरात असेन असे लिहिले होते.रेणूच्या छातीत धडधडायला लागले. नक्की सुशांत असेल कि कोणी तोतया आपल्याला फसवितो आहे. सुभाष बरोबर होता म्हणून ठीक होते. हे सगळ सौरभला सांगितले नव्हते.

रेणूने घरी देवाला नमस्कार केला, चार वाजता ते तिघे आणि साध्या वेशातला एक पोलीस मित्र असे चौघे मारुतीच्या मंदिरात गेले.पायरीवर एक दाढी वाढलेला साधू बसला होता.त्यांना पाहून तो उठून उभा राहिला आणि त्याने नमस्कार केला.तो सुशांतच होता हे ओळखायला कोणालाही वेळ लागला नाही.त्याची उंची, शरीरयष्टी आणि मुख्य म्हणजे त्याचे डोळे,नक्की तो सुशांतच होता.

“मला माफ कर सुभाष,रेणू मी तुमचा गुन्हेगार आहे. मला फक्त तुम्हाला भेटायचे होते,मी कसलीही मागणी करत नाही तुमच्याकडे,फक्त माझे म्हणणे ऐकून घ्या.”

सुभाष आणि रेणू सुशांत कडे बघतच राहिले असा उंचापुरा, देखणा सुशांत, काय अवस्था करून घेतली होती त्याने. मंदिराच्या आवारात सर्वजण बसले.सुशांत सांगू लागला,

“ऑफिस मधून मी खरच दोन दिवसांसाठी त्या गुरुंना भेटायला गेलो,रेणूला सांगितले नाही कारण तिचा विश्वास बसला नसता आणि तिला मला टेन्शन द्यायचे नव्हते.त्यांनी चार दिवस आणखी रहायला भाग पाडले.त्यांना एकदा भजन म्हणून दाखविले तर ते म्हणाले “ तुम अभी हमारे साथ रहो,आजसे भजन गाना तुम्हारा काम है”

मी त्यांना परोपरीने समजाऊन सांगितले कि माझे कुटुंब आहे पण ते ऐकायलाच तयार नव्हते. त्यांच्या मते मला ईश्वराने त्यांच्या कडे भजन गायला पाठविले होते. मी थोडे दिवस काढू इथे असा विचार केला, पण नंतर नजरबंद केल्यासारखे त्यांचे शिष्य माझ्यावर लक्ष ठेवायचे.तो रस्ता

हि इतका कठीण होता कि मला तिथून बाहेर पडणे शक्य नव्हते.मी त्यांच्या सांगण्याप्रमाणे भजन गाऊ लागलो, बरेच भक्त आजूबाजूला असायचे पण मी कुणाशी बोलू शकायचो नाही, माझ्यावर सक्त पहारा असे.माझ्यामुळे त्यांना खूप दक्षिणा मिळायची,फळ ,मिठाई कपडे सर्व विकून ते पैसे कमवायचे,चरस गांजा प्यायचे,मी त्या टोळीत पूर्णपणे अडकलो होतो.

एका भक्ताला हे कळले तेव्हा त्याने मला गुंगीची पावडर आणून दिली,मी एकदा त्या सर्वांच्या पेयात ती टाकली आणि ते झोपले असताना तो भक्त मला बाहेर घेऊन आला तो पण माझ्या बरोबर आला आहे. माझ्याकडे पैसे नाहीत त्यांना द्याला,मला फक्त तेव्हाही मदत करा,मी हेमाला मुद्दाम हे लिहिले नाही कारण तिचा विश्वास बसला नसता ”

सुशांतच्या डोळ्यातून पाणी ओघळत होते.सुभाष त्याला म्हणाला “सुशांत असा विचार करू नकोस आम्हाला तू मिळाला यात सर्व काही मिळाले,तुम्ही आधी दोघे घरी चला”

“ थांब सुभाष, मला आधी रेणूशी बोलू दे”

बाकीचे बाजूला गेल्यावर सुशांत रेणूला म्हणाला “ रेणू मला माफ कर,मी तुला खूप त्रास दिला,तू एकटीने सर्व कसे सहन केले असतील?पण मी जे काही बोललो त्यातला शब्द न शब्द खरा आहे. माझी तुझ्याकडून कसलीही अपेक्षा नाही”

रेणूने डोळे पुसता पुसता सुशांतचा हात हातात घेतला आणि म्हणाली“सुशांत असे बोलू नकोस,मी जसे भोगले आहे तसेच तू ही कमी नाही भोगलेस,मी एकटीच राहते,आपला सौरभ आता मोठा ऑफिसर झाला आहे आणि आपल्याला सून आहे, छोटा नातू आहे.आपण आता एकत्र राहून ह्या सगळ्याचा उपभोग घेऊ,एक दिवस हि असा गेला नाही कि मी तुझी आठवण काढली नाही,आणि आता तू समोर आहेस तर मी तुला कसे जाऊ देऊ ? चल घरी चल, सुशांत, आपले घर तुझी वाट पाहत आहे”

“रेणू तू मला क्षमा केलेस आणि accept केलेस यात मी भरून पावलो, तुझा प्रत्येक क्षण आनंदी करीन असे मी तुला वचन देतो ”

सुभाष ने सौरभलाही बोलावून घेतले होते सौरभने आई बाबांना नमस्कार केला.इतके वर्ष देवाची जी भक्ती केली त्याचे फळ सुशांतला मिळाले होते. हेमा,सुभाष हा आनंद सोहळा लांबून बघत होते.

